

Dagens ord fra pastoren:

NU strammer det til. Statsministeren har netop beordret landet lukket længe endnu. Kun børnene har regeringen givet lov til at starte igen på deres normale hverdag efter påske. Og helt normal bliver den hver dag ikke engang.

Vi har allerede klaret meget i den fælles kamp imod århundreders mest lammende pandemi. Vi har faktisk gjort det godt. Men der er - efter alt at dømme - lang, lang vej igen, før vi når målet. Det kan være svært at se et lys for enden af tunnellen. Og lyset bag os er ved at forsvinde helt nu. Hverdagen, som vi kender den, bliver et fjernere og fjernere minde. Vi lever i en regulær undtagelsestilstand.

Det er noget, jeg ofte har oplevet i mit eget liv. Og fra den erfaring ved jeg, at styrken, troen, livskraften først for alvor skal stå sin prøve, når man føler, at alt håb er ude. Det er når vi når det absolutte nulpunkt, at vi opdager, hvilken styrke, vi har i sjælen - og hvilken overlevelseskraft troen kan give os. For hvad skal man nu, hvor alt smuldrer, egentlig gribe efter?

Det Gamle Testamente i Bibelen er en tekst, der på mange måder ligger meget langt fra os. Hvor Det Nye Testaments evangelier er nærværende historier om tydelige, levende mennesker, der virker næsen nutidige og genkendelige, så har mange af historierne i Det Gamle Testamente et mere mytologisk - og dermed fjernere - skær. De er gode, det er slet ikke det, men de er ikke altid så lette at relatere sig til.

Men det er værd at tage med, at teksterne - netop af den grund - faktisk ofte er så meget desto stærkere. De har et voldsomt billedesprog, de har en meget mere flamboyant pathos, de har glød. Og derfor er de ofte også mere poetiske og mere dramatiske, end man ser det i Det Nye Testamente - selv om historierne her, ikke mindst dem fra påsken, selvfølgelig også har en voldsomhed og en konkrethed, der nagler Kristi lidelse på en hamrende tydelig måde.

Alligevel er der mindre reportage, mere vingesus i Det Gamle Testamente. Der er færre håndholdte nærbilleder, flere litterære symboler, mere schwung, der er vingesus.

Et af de mest berømte skrifter i Det Gamle Testamente er Salmernes Bog, der rummer Kong Davids Salmer. Det er en samling med kortere tekster, som ofte rummer slående motiver og poetisk sprog. Vi ved ikke i dag, om det faktisk er David, der har skrevet dem. Men de tilskrives David, der - som en af Det Gamle Testaments absolutte helte - også ofte er skildret i senere kunst.

Han findes for eksempel både i Leonard Cohens digte og sange, i Michelangelo skulpturelle kunst, i William Faulkners romaner og som musikalsk komposition hos Händel.

Når alt brænder på, når hele tilværelsen smelter ned, når tilværelsen virkelig trækker tænder ud og forlanger udholdenhed uden lige af os alle sammen, så er en af de tekster, som Bibelen tilbyder os til styrke, Salme 23. Det er en af de smukkeste, mest kompakte tekster, der nogensinde er skrevet. Den rummer alt det, man har brug for at tænke og mærke i en nødsituation.

Salme af David

Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.

Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier
for sit navns skyld.

Selv om jeg går i mørkets dal,
frygter jeg intet ondt,
for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.

Du dækker bord for mig
for øjnene af mine fjender.
Du salver mit hoved med olie,
mit bæger er fyldt til overflod.

Godhed og troskab følger mig,
så længe jeg lever,
og jeg skal bo i Herrens hus
alle mine dage.

Amen.